

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire embracing on a canal at night. The man is wearing a black tuxedo with a white shirt and a black bow tie. The woman is wearing a green, backless dress. They are standing on a stone walkway next to a canal, with buildings and lights in the background.

Trish Moreyová
Láska mezi
gondolami

 HARLEQUIN®

TRISH MOREYOVÁ

LÁSKA
MEZI GONDOLAMI

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

tak co, strávila jste dovolenou – jak doufám teď, koncem jara, kdy Vám tento dopis píšu – konečně postcovidovou v Andachsteinu, v Agonu, v Montegově... nebo snad v knížectví Madlena? Že Vám jména těchto států nic neříkají? Tak to koukejte rychle napravit! Stačí si přečíst příběhy z edice Sladký život, s nimiž za Vámi přicházím tento měsíc.

Musím se přiznat, že mě baví pokoušet se vysledovat předobrazy fantastických zemí – knížectví, vévodství, království, šajchanátů či emirátů –, v nichž nechávají autorky odehrávat příběhy našich hrdinek a hrdinů. Někdy je to jednoduché... Například Andachstein je určitě Lichtenštejnsko... Tedy až na to, že jeho sousedem je Itálie, a ne Švýcarsko a Rakousko. A že jeho samostatnost závisí na tom, zda se vládce dočká nástupce, či ne, jako je tomu v případě Monaka a Francie.

Jindy se autorkám daří zašifrovat zdroj důkladněji... a někdy se mně na to dokonce přijít ani nepodaří. A tak nakonec jenom pobaveně mávnu rukou a začtu se do příběhu.

Protože ten... a samozřejmě láska, která zvítězí... je nejdůležitější!

S láskou

Váš Harlequin

Trish Moreyová

**LÁSKA
MEZI GONDOLAMI**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Prince's Virgin in Venice

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Trish Morey
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6617-8 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6623-9 (MOBI)
ISBN 978-83-276-6629-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Princ Vittorio D'Marburg z Andachsteinu měl všeho právě tak dost. Strašně se nudil. Přitom se nacházel v Benátkách během vrcholné karnevalové sezony a mířil na nejexkluzivnější festivalový večírek. Věhlasný playboy už nedokázal ignorovat drtivý nával frustrace, která pronikala celou jeho bytostí jako nechutná plíseň.

Možná však jeho rozčarování způsobila hustá zelenkavá mlha, která teď v únoru zahalila půvabné Benátky do svého ulepeného hávu a učinila město plné kouzel neproniknutelným. Princova slavnostní nálada se zvrtila v cynickou. Uličky a úzké mosty byly přeplněné hosty v pestrých kostýmech, kteří plní neutuchajícího nadšení spěchali sem a tam a na rozdíl od Vittoria překypovali energii.

Vypadalo to, jako by se město na vodě utrhlo z řetězu a mlha-nemlha pospíchalo na večírek.

Zachmuřený Vittorio se svižně prodíral nekonečným přílivem hostů. Kožený plášť za ním netrpělivě vlál a jeho rozpoložení bylo každým krokem stále černější.

Dav před ním se rozestupoval. Snad to bylo jeho kostýmem válečníka, což byla drátěná košile s modrou koženou tunikou, zdobenou zlatým řetězem, nebo za to mohlo jeho agresivní vzezření. Vittorio tomu

nevěnoval přílišnou pozornost. Každopádně si každý v jeho očích mohl přečíst, že nemá náladu na žertování. Z jeho pohledu číselo čiré nepřátelství vůči všemu a všem.

Masku neměl. Na převleky si nepotrpěl už od dětství. Nemělo to cenu. Stejně každý poznal, že se pod maskou ukrývá on.

Jeho dlouhé kroky zvolnily teprve před fontánou na náměstí, kde se nacházel Palazzo de Marigaldi. Za běžných okolností by pocítil úlevu, že úspěšně unikl davům a dospěl do cíle. Tentokrát tomu však tak nebylo. Vittoriův otec mu totiž před několika minutami telefonicky s typickou škodolibostí oznámil, že na večírku bude náhodou rovněž přítomná komtesa Sirena Della Corte, dcera jednoho z jeho dávných přátel.

Vittorio opovržlivě zachrčel stejně, jako když mu to otec zatelefonoval.

Náhodou.

To tedy stěží.

Spíše z *vypočítavosti*. To by bylo správnější. Vittorio Sirenu považoval za zmiji v lidské podobě, oblečenou do nejdražších designérských outfitů a čekající na knížecí titul, který k ní měl dorazit v jeho podobě. Vittoriův otec ji navzdory synovým otevřeným námitkám v jejích ambicích bezostyšně podporoval.

Nebylo proto divu, že Vittorio na večírek nikterak nespěchal.

Slíbil starému příteli Marcellovi, že se na něj dostaví stůj co stůj, ovšem když mu teď otec oznámil, kdo také bude mezi přítomnými, Vittorio začínal mít záječí úmysly.

Dio.

Přijel do Benátek, aby díky slavnému festivalu unikl dusivé palácové atmosféře a nekonečným požadavkům stárnoucího knížete Guglielma, avšak nyní se zdálo, že ho kníže vystopoval do města na vodě i s komtesou Sirenou.

Otec mu ji vybral za příští nevěstu a nedal si to ničím vymluvit.

Po zkrachovalém sňatku však Vittorio do dalšího manželství nijak nespěchal a především si nemínil nechat od nikoho přikazovat, kdo by měl sdílet jeho manželské lože.

Dav na náměstí houstl, začátky večírků se blížily a povznesená nálada hostů byla v silném protikladu s Vittorioovou. Vittorio si připadal jako vykořeněný člověk. Svět mu ležel u nohou, avšak on se cítil drce-
ný osudem. Toužil po svobodném rozhodování, jenže ho svazovala potřeba stavět potřeby druhých nad své vlastní i povinnosti vůči rodu.

Ještě se mohl otočit a nikam nejít. Vittorio měl Sireny plné zuby. Necítil se na její bezostyšné svádění, trucování a afektované urážení, když si dovolil ignorovat její zjevnou krásu i šarm.

Bohužel to nepřicházelo v úvahu. Marcello byl jeho nestarší a současně i nejlepší přítel a Vittorio mu slíbil, že najisto přijde. Usoudil, že bude muset Serenino trucování nějak vydržet, a v duchu proklet otce, který ji v jejím počínání neustále povzbuzoval.

Koutkem oka zachytil záblesk čehosi nápadně barevného – výpad rumělky v pohybuující se mase kostýmů a masek, mžik holého kolena a náznak vysoko zvednuté jemné čelisti. Vypadalo to jako část portrétu v olejových barvách na rozmazaném akvarelovém podkladu.

Vittorio přimhouřil oči a hledal v davu. Zachytil temný vodopád vlnitých vlasů přehozených přes rameno, a když se dav trochu rozestoupil, konečně ji spatřil celou. Dívka zvedala tvář k mostu a zběsile pátrala ve všech tvářích, zakrytých maskami. Horní část jejího obličejje kryla černá krajková škraboška.

Zdálo se, že se ztratila. Byla sama. Vittoria napadlo, že se jedná nejspíš o turistku, která padla za oběť benátským spletitým uličkám a kanálům.

Řekl si, že to není jeho věc a odvrátil se. Už měl přece být na večírku. A přesto se k dívce pohledem znovu vrátil. Očima pátral po náměstí. Nevypadalo to, že by ji někdo hledal nebo postrádal. Všichni si hleděli svého a dál kamsi pospíchali.

Znovu stočil pohled k dívce. Nemohl ji najít mezi všemi těmi bohatě zdobenými maskami pod důmyslnými parukami s peřím. Jejich nositelé připomínali minulé doby, kdy se muži honosili upnutými tříčtvrtečními kalhotami a dámy večerními šaty s těsnými živůtky, z nichž přetékala plná bělostná ňadra. Už si myslel, že zmizela, avšak když kolem přešla skupina harlekýnů s šaškovskými čepicemi se zvonícími rolničkami, konečně ji spatřil.

Zvedla ruku, strhla si masku a s povzdechem potřásla neposlušnými vlasy. Odhodila je zpět na záda a přitom se jí trochu svezl přehoz. Odhalil nahé rameno a saténové večerní šaty, které na jedné straně končily těsně nad ňadrem. Dívka se zimničně zachvěla a spěšně se znovu zahalila do přehozu.

Jednoznačně se ztratila.

Byla krásná, zranitelná a ke všemu úplně sama.

Jako by k Vittoriovi němě volala o pomoc...

Vittoriova nuda naráz zmizela.

DRUHÁ KAPITOLA

Ztracená v Benátkách. Žilami Rosy Ciavarrové proudila místo krve čirá panika. Na konci mostu se jí podařilo vymotat z davu lidí v kostýmech a dokonce našla i kousíček prázdného místa hned po straně kanálu, kde si mohla trochu odpočinout. Snažila se uklidnit, ale srdce jí nepřestávalo tlouct jako splašené.

Úzkostlivě nahlížela přes závoj masky a hledala název náměstí, který by jí sdělil, kde se nachází. Když ho však našla, byla tam, kde dřív. Jméno jí vůbec nic neříkalo. Pátrala po tvářích v davu, jestli nezahledne někoho známého, avšak bez výsledku. Všichni měli masky a kostýmy, všichni vypadali naprosto stejně – alespoň jí to tak připadalo.

Přes most se hrnuly další davy – harlekýni s kolobínami, upíři a zombie. Zvlášť ti poslední přesně vystihovali stav, v němž se Rosa momentálně nacházela. Noc plná kouzel, na kterou se tolik těšila, se zvrhla v noční můru.

Rosa zvedla rezignovaně tvář k temné obloze, plné husté mlhy, a s frustrovaným výdechem zimničně zkřížila paže na prsou. Pochopila, že by si měla přiznat, že se ztratila.

Neochotně se začala smiřovat s tím, že svou kamarádku nikdy nenajde. Příliš se v uličkách a na mostech zapletla.

Přitom právě dnes byla poslední karnevalová noc

a večírek, na který mířila, byl jediný, který si finančně mohla dovolit. Místo zábavy teď stála osamělá u mostu ve městě plném mlhy.

Znovu vzdychla a přitáhla si tenký přehoz blíž k tělu. Byla jí příšerná zima. Pokusila si zahřát nohy dupáním na kamenném dláždění a bědovala přitom, že si na sebe nevzala něco teplejšího. K čemu jí teď byly šaty se spadlým ramenem a krátká sukně! Pomyšlení na teplé spodní prádlo a plášť s teplou podšívkou ji kupodivu krapet zahřálo.

„Vždyť budeš celou noc v jednom kole,“ protestovala Chiara, když si na sebe Rosa chtěla vzít šaty, vhodné do chladného počasí. „Dej na mě, pokud se příliš navlečeš, upečeš se!“

Rosa se však momentálně vůbec nepekla. Naopak. Mrzla a potlačovala drkotání zubů. Vlhký vzduch stoupající od kanálu jí mrazivě dýchal na kotníky a stoupal výš. Vysával z jejího těla poslední zbytky tepla. Do očí se jí tlačily slzy.

Rosa je však přemohla. Nebrečela už tolik let! Nikdy nebyla žádný uplakánek. Vyrůstala se třemi staršími bratry, kteří ji bez slitování zlobili, kdykoliv měli chuť. Rosa ustála všechny boule, škrábance i odřená kolena se stoicky chladnou tváří, jinak by bratry ani nemohla doprovázet při jejich klučičích dobrodružstvích.

Nebrečela, když ji bratři učili na kamenité cestě jezdit na kole, které pro ni bylo příliš velké, takže nakonec nabourala do starého fíkovníku. Neplakala, když jí za nějaký čas na stejný strom pomohli vylézt a pak utekli, aby si sama poradila, jak se dostat dolů. Nakonec musela z výšky skočit na zaprášenou zem, kde se rozplácla jak široká, tak dlouhá a odřela si lokty a kolena. Ne, nikdy si nepostěžovala.

Jenomže zatím se také nikdy neocitla samotinká ve městě, v němž se nevyznala, a navíc bez lístku na nejúžasnější večírek roku. Neměla mobil, takže se

kamarádce ani nemohla dovolat. Napadlo ji, že by třeba bratři měli pochopení, kdyby jí teď ukápala slza či dvě, tím spíš, kdyby se jim svěřila, kolik jí stála vstupenka.

Semkla víčka a oddala se sebelítosti. Zima jí hlodala až v morku kostí. Tolik se na večírek těšila! Vzala si v hotelu volno jen pro dnešní noc, a takhle to skončilo... Chtěla alespoň jedinou noc snít, že není pouze obyčejnou členkou hotelového personálu, jejímž úkolem je uklízet po rozmařilých hostech, a teď tohle! Tolik peněz, a všechno nadarmo!

Z mostu se ozval rozpustilý smích a ozvěnou se nesl nad mlhou pokrytým kanálem. Rosa zapadla do svého hoře ještě hlouběji. Co když se smějí právě jí?

Měla být chytřejší! Když jí Chiara nabídla, že jí vezme lístek i mobil, připadalo jí to jako velmi rozumné. To ovšem ještě nevěděla, že je na úzkém mostě rozdělí skupina andělů s nemožně velkými křídly. Nebeští poslové zatlačili Rosu vzad, a než si Rosa probíjela cestu zpět, kamarádka byla pryč. Pohltila je mlha a dav, kterému nebylo konce.

Rosa pobíhala sem a tam, pátrala po kostýmech i ve tvářích hostů, když dav byl příliš hustý. Narážela přitom do lidí v maskách, umně vytvořených z mušlí, do postav v šaškovských čepicích s bláznivě cinkajícími rolničkami i do osob v sukních, které byly téměř stejně široké jako úzké mosty, přes které přebíhala. Bohužel nebyla v Benátkách dlouho a skoro vůbec se tu nevyznala.

Nakonec se zapletla natolik, že ani nevěděla, čí je.

Se skleslým srdcem usoudila, že bude nejlepší, když se vrátí do miniaturního bytečku, který sdílela s Chiारou, jenže neměla tušení, kde se nachází. Nakonec si řekla, že se o to alespoň pokusí. Měla celou noc na to, aby ho našla. Sundala si masku a znovu ztěžka vzdychla.

Když si na záda rukou odhazovala neposlušné vlasy,

z ramene se jí svezl přehoz a nepříjemně ji ofoukl studený vítr. Spěšně si kluzkou látku upravila a chystala se vyjít na most.

Pak ho spatřila. Stál u studny uprostřed náměstí. Byl vysoký, měl široká ramena a na sobě kostým válečníka.

Díval se přímo na ni.

Rosiným tělem projela elektrická jiskra.

Ne, to nebylo možné. Proč by tak přitažlivý muž hleděl právě na *ni*? Nenápadně pootočila hlavu, jestli pohledem nefixuje někoho, stojícího za ní. Nikdo tam však nebyl.

Rosa polkla a s hrůzou spatřila, že se modro-zlatý válečník vydal rázným krokem přímo k ní. Dav se před ním rozestupoval, jako by vnímal jeho odhodlání, které Rosa viděla v jeho očích navzdory slabému osvětlení.

Co teď? Utéct, nebo mu čelit? Na rozhodování však už bylo příliš pozdě. Muž mířil k ní a Rosa se nedokázala ani pohnout. Stála na místě jako přikovaná a bezmocně se dívala, jak se k ní blíží.

Konečně byl tu. Tyčil se nad ní v modré kožené tunice a drátěné zbroji a kolem hezkého sebevědomého obličeje s ostře řezanými rysy mu povlávaly vlasy, sahající až k ramenům. Měřil si ji přísnýma kobaltovými očima ve tváři, v níž se nepohnul ani sval. Ne, to nemohl být pouhý válečník. To byl vůdce všech válečníků, nebo přímo jejich bůh.

Rose vyschlo v ústech. Připadalo jí, jako by z něj sálalo teplo a zahřívalo její prostudy tělo.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptal se válečník hlubokým hlasem.

Mluvil anglicky, avšak s lehkým přízvukem, který prozrazoval, že angličtina není jeho rodným jazykem. Rosino srdce bilo na poplach. Jazyk jí zdřevěněl, nedokázala ze sebe vypravit ani hlásku.

Mladík naklonil hlavu na stranu a přimhouřil oči. „*Vous-êtes perdu?*“ zkusil to pro změnu francouzsky.

Rosina francouzština byla ještě horší než její angličtina, takže se nenamáhalo odpovědět ani v jednom z nabízených jazyků. „*No parlo Francese*,“ vypravila ze sebe s námahou. Zírala na válečníka jako na zjevení a její plíce bojovaly o kyslík.

„Vy jste Italka?“ otázal se muž tentokrát v Rosině rodném jazyce.

„Sì.“ Rosa naprázdno polkla. Vystrčila přitom mimoděk bradu a vzápětí si uvědomila, že si toho válečník musel všimnout. Ještě víc znejistěla, avšak rozhodla se to zamaskovat sebevědomým tónem řeči. „Proč jste si mě tak prohlížel?“ zeptala se.

„Byl jsem zvědavý.“

Rosa znovu polkla. Mnohokrát viděla ženy, stojící osaměle po straně silnice, a dobře věděla, proč tam jsou. Zhrozila se, že ji válečník považuje za jednu z nich.

Sklopila zrak na lem sukně, zpod něhož vykukovaly nahé nohy v ponožkách. Sice na sobě měla kostým kurtizány, avšak to neznamenovalo, že jí také byla. „Tohle... tohle je přece jen kostým,“ vysvětlovala překotně. „Vůbec to neznamenoá, že jsem... však víte...“

Válečníka to pobavilo. Nad hranatou bradou jeho rty vykouzly cosi jako úsměv.

„Vím. Jsme na karnevalu. Nikdo tady není sám za sebe.“

„Kdo jste?“

„Jmenuju se Vittorio. A vy?“

„Rosa.“

„Tak Rosa,“ opakoal po ní válečník melodickým hlasem a naklonil přitom hlavu na stranu.

Rosa se zatočila hlava. Její jméno znělo z jeho úst jako ta nejsladší melodie.

„Rád tě poznávám.“

Napřáhl k ní ruku a Rosa se na ni obezřetně podívala, jako by se jí bála. Ruka byla velká a přezky zapínání koženého nátepníku vypadaly, že každým okamžikem prasknou, jak byly napjaté silnými svaly.

„Slibuju, že nekouše,“ pronesl.

Rosa mu pohlédla do tváře. Koutek válečnickových úst se zvedl o něco výš a v nádherně modrých očích mu pobaveně jiskřilo. Nevadilo jí, že se jí nejspíš vysmívá, protože mu humor dodal punc lidskosti. Přestala se ho bát.

Vložila svou ruku do jeho a válečník ji jemně sevřel. Rosiným tělem se rozlilo teplo a uhnízdlilo se v podbřišku. Bylo to tak nečekané a neznámé, že se jí v hlavě hned rozezněly poplašné zvony.

„Musím jít,“ řekla a ruku mu vytrhla. Ztráta tepla byla stejně náhlá jako před chvílí jeho přívál.

„Kam musíš?“

Rosa mrkla přes rameno na most. Davy řídly, většina lidí už dorazila do své destinace. Uličkami spěchali jen poslední opozdilci. Rosa zatoužila být co nejdřív v teple.

„Na večírek. Už jsem tam měla být,“ odtušila.

„A víš, kde to je?“

„Najdu to,“ pronesla Rosa s rozhodností, kterou rozhodně necítila.

I kdyby našla místo konání, stejně jí chyběla vstupenka. Jak by se dostala dovnitř?

„Nemáš tušení, kde to je, ani jak se tam dostat. Je to tak?“ konstatoval válečník.

Rosa k němu vzhlédla, aby jeho opovážlivé tvrzení popřela, jenomže válečník měl pusou od ucha k uchu a oči se mu smály. Poznal, že lhala.

Přitáhla si přehoz a odbojně zvedla bradu. „A co je vám vůbec do toho?“

„Nic,“ pokrčil rameny válečník. „Ztratit se přece není žádný zločin. Někteří dokonce tvrdí, že kdo se v Benátkách alespoň jednou neztratil, jako by v nich ani nebyl.“

Rosa se zachvěla chladem. V duchu si řekla, že kdyby neutratila všechny peníze za vstupenku na večírek a měla teplé oblečení i mobil s fungující GPS, možná by jí nevadilo, že nemá tušení, kde je, ale takhle...